

Làm Sao Cắt nghĩa

Hồ Thụy Mỹ Hạnh

Thế là chúng tôi giận nhau, à không! Phải nói rằng tôi giận họ mới đúng, mặc dù tôi là người "chủ động" trong việc giận hờn này, tôi vẫn thấy rằng tôi là người buồn nhất, bởi vì tôi trở nên lẻ loi trong khi họ có đôi. Họ là ai ư? Đây, ảnh của họ đây, các bạn hãy xem. Người đứng bên trái có mái tóc dài mượt mà ấy là Lan. Người đứng bên phải có nụ cười duyên dáng với chiếc răng khểnh là Hương. Còn người đứng giữa, ấy chết!

Không phải là con trai đâu, tôi... đây! Không nói các bạn cũng đoán biết chúng tôi thân nhau lắm. Sự thân thiết lâu dài do nơi chúng tôi sống cùng một khu phố, lớn lên bên nhau, học cùng một lớp, biết bao là kỷ niệm. Rồi không biết từ lúc nào tôi nảy ra một ý nghĩ, tôi không thích một kẻ nào chen vào giữa chúng tôi, nói trắng ra là không đưa nào được có người yêu. Vâng! Không ai có thể san xẻ tình cảm mà chúng tôi đã có công xây dựng... lâu đời như vậy. Chưa nói vướng vào yêu đương phức tạp lắm. Tôi nói điều này với Lan và Hương, họ cùng nghĩ như tôi, vậy là chúng tôi cùng nhau "tuyên thệ"..

Đại học cả ba đều... "Out". Tôi chọn cách nhanh gọn là đi học nghề. Còn Lan và Hương tiếp tục ôn tập chờ năm sau thi lại. Vì phải lên đường tầm sư học nghề nên tôi phải đi xa. Trong một lần về thăm nhà tôi thấy họ không còn quấn quít với tôi như trước nữa, phải chăng vì xa mặt nên cách lòng? Thay vì phải khẩn khít với nhau sau những ngày không gặp thì họ lại có vẻ như thờ ơ với tôi. Không chần chừ, tôi vội tìm hiểu nguyên nhân. Đầu tiên tôi đến nhà Hương, vừa đến nơi tôi đã biết ngay điều tôi muốn biết khi thấy Hương đang ngồi tiếp bạn trai (tìm tôi nói lên) một gã mà thoát nhìn tôi đã mất cảm tình, quần áo thẳng nếp, tươm tất trông thật "mượt", ồ! Tôi không nói rằng tôi thích những anh chàng ở... bần! Song mày râu nhẵn nhụi như vậy thường "đều" lắm, đàn ông con trai phải "bụi" một chút. Anh ta là sinh viên ư? Sinh viên càng phong trần càng hay chứ sao! Tôi khựng lại trước hình ảnh đó. Trao cho Hương một cái nhìn mà chỉ có nó mới hiểu ý nghĩa, tôi quay đi thật nhanh trước khi nụ cười xã giao của gã kia kịp tắt trên môi.

Chả lẽ mà tôi khóc? Nếu ai đã từng bị phản bội thì sẽ hiểu tâm trạng của tôi lúc đó. Không vội về nhà, tôi thẳng đến Lan để trút sự bức tức này cho nó. Nhà Lan cách nhà tôi mấy căn nhưng bức tường cao và cánh cửa sắt làm nên sự cách biệt với các nhà trong xóm. Tôi bấm chuông, Lan ra mở cổng, Tôi nhíu mày nhìn nó, một vẻ khác thường nào đó ở bạn tôi, khuôn mặt đã được trang điểm nhẹ, tóc xỏa buông thay vì buộc gọn gàng như thói quen, quần áo cũng kiểu cách hơn, tôi nghĩ bụng "Lan đẹp làm sao..." Tôi bèn hỏi ngay:

- Mày đi đâu mà maquiller đẹp vậy?

Lan cười bẽn lèn:

- Ở nhà sửa soạn một chút không được sao?

Tôi lách người qua cổng, vừa buộc miệng:

- Tao mới đến nhà Hương.

Lan bước sau tôi:

- Có nó nhà không? Sao mày không rủ nó tới đây luôn?

Câu hỏi "trúng tử", tôi đáp ngay:

- Nó có bồ mày ạ! Tao thấy tên ấy đang ở đó (Tôi gù trong cổ họng)... hừm! Quá thật ...

- Ồ! Chuyện nhỏ, đó là quy luật, ai lớn lên mà lại chẳng...

Tôi quay phắt lại, hơi lớn tiếng:

- Mày nói sao? Thế mày đã quên lời "tuyên thệ" xưa kia của tụi mình rồi ư?

Lan xoay vai tôi đẩy đi:

- Cần khai tử lời thề trẻ con ấy đi.

Tôi tức tối, vùng vằng:

- Tao tưởng nói ra mày sẽ nghĩ như tao, ai ngờ...

- Thật ra tình yêu có gì xấu?

- Không xấu mà chín mươi chín phần trăm cứ yêu là đau khổ.

- Tại vì có kẻ lạm dụng tình yêu để làm chuyện không tốt, chứ thực chất của tình yêu không phải vậy, thật ra...

Câu nói của Lan chưa dứt thì bàn chân tôi đã đặt vào bức cửa, tôi tròn mắt lên nhìn về phía bộ ghế salon màu đỏ thắm sang trọng. Trời ạ! Không phải một mà đến... hai gã con trai đang ngồi ở đó. Một gã đang ôm đàn rải những âm thanh trầm vào không gian vốn rất yên tĩnh của căn phòng. Một gã ngồi ngả đầu trên yên ghế nhả

những vòng khói tròn nổi nhau loang ra như một tên sành điệu, ăn chơi thú vị. Lan mỉm cười (chắc là ngược) nhìn tôi. Còn tôi do dự không biết có nên vào hay không, thì Lan đã đẩy tôi đến ghế, rồi giới thiệu:

- Anh Tuấn, anh họ của Lan. Còn đây là anh Vĩnh, bạn của... Lan ở Sài Gòn lên chơi, đây là An Thy bạn học của em...

Tôi nhếch môi cười lầy lẹ chào họ. Thôi vậy là hết thật rồi! Hương và Lan đã có người yêu. Thảo nào... tôi than thầm. Vậy mà lúc nào tôi cũng tưởng họ chỉ nghĩ đến tình bạn của chúng tôi thôi. Tôi liếc nhanh gã có tên là Vĩnh, thấy ghét chi lạ. Quần jean bạc, áo khoác rộng thùng thình, ngón tay vàng vì nhựa thuốc lá, lại còn thêm bộ ria mép nửa chửi, nhìn cái mặt sao mà... đều! Anh ta là nghệ sĩ điêu khắc ư? Nghệ sĩ là phải làm ra vẻ phong trần sao? Cứ tươm tất, mày râu nhẵn nhụi thì càng hay chứ sao. Còn gã anh họ của Lan nữa. Gớm! Đeo kính trắng làm ra vẻ trí thức đấy. Gã đang kể chuyện khôi hài làm Lan và Vĩnh cười thoải mái, còn tôi cứ bậm môi, cố nín không thèm cười. Tâm trí bận suy nghĩ nên tôi không biết rằng tôi cứ nhìn chằm chằm vào đĩa bánh ngọt trên bàn, đến khi nó chuyển động và tiếng của Tuấn làm tôi giật mình đánh thót một cái:

- An Thy ăn bánh đi chứ...

Tôi nhát gừng đáp ;

- Cám ơn, tui hông ăn.

- Tên An Thy nghe lạ và hay

- Tại lúc nhỏ tui đen nhẻm y than, nên má tui nói lái luôn lại là An Thy!

Vĩnh xen vào:

- Con gái nước da bánh mật thường có duyên.

Tui liếc xéo hần, không thèm hưởng ứng câu nói, mãi một lúc lâu tôi mới kiếm được lý do để rút lui. Từ giã ra về, lòng tôi nặng trĩu một nỗi buồn.

OoO

Tôi lánh mặt Hương và Lan từ hôm đó với sự giận dỗi khó giải tỏa. Họ cứ đến tìm tôi, lại còn dắt cả Tuấn và Vĩnh theo như cố tình trêu tức tôi. Đã thế còn giả vờ như hối hận lắm, lần nào cũng viết để lại mấy dòng giải thích, phân trần mong tôi hãy hiểu họ. Lòng tôi cũng có phần dịu lại, song cứ nghĩ đến tình bạn của chúng tôi đã bị hai tên đáng ghét kia xen vào san xẻ, thì tôi lại hậm hực. Lan và Hương vẫn kiên trì tìm tôi, và một lần bất ngờ nên tôi đã không kịp lánh đi:

- Còn tìm tao làm gì nữa?

Hương khoe răng khểnh ra:

- Tao cho là giận chừng đó đủ rồi.

Lan ôn tồn hơn:

- Cứ cho là tụi tao có lỗi đi (Lan chia tay ra) bắt tay hòa nhé, coi như tụi tao đã xin lỗi mày...

Tôi giấu tay ra sau lưng, im lặng. Hương xen vô:

- An Thy làm mặt "ngầu" xinh chẳng kém... làm mặt "kênh" Lan nhỉ?

Tôi nén cười:

- Tao không giận với tụi mày đâu ghen.

- Tui tao cũng không đùa. Anh Tuấn nhận xét về An Thy cũng y như mày vậy đó Hương.

Hương hỏi, vẫn giọng cợt đùa:

- Ảnh nhận xét sao? Nói lẹ nghe coi.

- Ảnh nói bạn của Lan nhìn ngổ ngáo vậy nhưng ảnh cho rằng bản tính của cô bé rất... dễ thương!

- Rồi sao nữa?

- Ảnh hỏi sao An Thy giận tụi mình, tao bèn kể vậy... vậy đó.

- Rồi ảnh nói sao?

- Ảnh lăn ra cười, nhưng đây mới là điều tao muốn nói. Có vẻ anh chàng "đề ý" An Thy hay sao ấy, cứ hỏi thăm nó hoài...

Nghe vậy tôi la toáng lên:

- Tao ứ thèm nghe chuyện bịa.

- Vậy thì nghe chuyện thật đây, mày sắp hết hạn thăm nhà, tụi tao sẽ đái mày một chậu vào ngày mai. Xin trân trọng thông báo với mày, đó là nhã ý của anh Tuấn. Tôi chớp mắt:

- Lại bịa, "ông" Tuấn sao biết tao sắp đi?

- Có quan tâm, có biết! (Lan cong môi lên)

Hương chặc lưỡi:

- Tao nghi anh Tuấn mày bị coup de foudre quá.

Lan nháy mắt, gật gù:

- ... đâu đó! tao cứ nghe ông hát "I love you more than I can say... ", rồi còn cái vụ cứ rủ tao qua nhà An Thy chơi nữa chứ, tao đòi hồi lộ, ông nói...

Tôi cảm thấy nóng bừng hai má, bèn ngắt lời Lan:

- Tao hồng giống tụi mày, vết mũi chưa sạch mà bày đặt.

Hương cười rử rượi:

- Mặt đỏ lên rồi kia, tín hiệu khá đấy. Đừng vội tuyên bố, trời sẽ trả báo khi gặp đối tượng nghe chưa.

Tôi nguýt mắt:

- Hồng sợ đối tượng, đối voi gì ráo.

- Điều đó cứ chờ khắc biết.

Trêu tôi chán, hai đứa mới chịu về. Màn đêm ôm trùm khu phố nhỏ, những vì sao lấp lánh như những viên kim cương trên nền trời đen thẳm. Không gian yên ắng, tôi hướng mắt sang nhà Lan, đêm nay sao tôi không nghe tiếng đàn vắng vắng? Lòng chợt thấy băng khuâng, khắc khoải, không biết bao giờ Tuấn về thành phố nhỉ? À! Có gì đâu, vì tôi thích... nghe tiếng đàn ấy thôi mà.

Hồ Thụy Mỹ Hạnh